

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ ἡ Ανάμνησις τοῦ γεγονότος σεισμοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, λέγομεν τὴν α' Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς τό, κυριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ηὔχασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνους στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ἦοιον ἠθλησε! πῶς καλῶς ἠγώνισται! δι' οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικήσαντος.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμάτων βολαίς, τοῦ ἡλίου φανότερον, εἰς ἀεὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος, οὗ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἤττηνται.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεὶς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ῥομφαία ὤφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσσεων δαιμόνων φρύαγμα. Ἦ ἐκβοήσωμεν, Ἄγιε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν ἀεισέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρυσμένος στερρῶς, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνους ἀκλόνητος, μετὰ σφοδροῦ γὰρ σάλου καὶ κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα ἀθέων κύματα, σὴν οὗ κατέβαλον, ἀκλινὴ στερρότητα, μαρτυρικῶς στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ῥυόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἔνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν, ᾧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Αἷματι τῷ σῶ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σὲ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε, καὶ κοινωνὸν σὲ δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ συμμετόχον, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὰ δεινά, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Βυζαντίου

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ Ἀθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες. Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τὴ ἰσχυρὴ τὴ δοθείση σοί, παρὰ τοῦ Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὅν καθικέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον, πρὸς τό,

Φοβερὸς εἶ Κύριε

Παναγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου βοήθεια, καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν, σὲ νῦν ἐκδυσωποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθὴ, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκῶτων καὶ ἀπεγνωσμένων, τόν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἴλεων ποιῆσαι Θεοτόκε, ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τὴ μητρικὴ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρησία. Πρόφθασον Ἄχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ῥύσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, μὴ παρίδης τοὺς ὑμνούντάς σε.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 63, 15-19 & 64, 15 καὶ ἐκλογή)

Ἐπίβλεπον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἐγνώ ἡμᾶς, καί, Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνώ ἡμᾶς, ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ῥύσαι ἡμᾶς, ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ. Τὶ ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ μὴ φοβείσθαι σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου, οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου, ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἤρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοίξης τὸν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός, καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἔσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου, ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ, ἡμεῖς δὲ πηλὸς καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν. ἔργα χειρῶν σου πάντες ἡμεῖς. Μὴ ὀργίζου ἡμῖν, Κύριε, ἕως σφόδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεπον, Κύριε, ὅτι λαός σου πάωτες ἡμεῖς.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 2, 1-12)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τοῦ ἐξακολουθήσαι σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθίουτες αὐτὸν πλημμελῆ σουσι, κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραὴλ. Τάδε λέγει Κύριος. Τὶ εὗροσαν οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν, καὶ οὐκ εἶπον. Ποῦ ἐστὶ Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγῆσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπείρῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ, καὶ ἀκάρπῳ, καὶ σκιὰ θανάτου, ἐν γῇ, ἐν ἣ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ, καὶ εἰσήλθετε καὶ ἐμίνατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον. Ποῦ ἐστὶ Κύριος, καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με, καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ, καὶ οἱ προφῆται προεφήτευσον τῇ Βάαλ, καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύθησαν. Διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεῖμ καὶ ἴδετε, καὶ εἰς Κηδάρ καὶ ἀποστείλατε, καὶ νοήσατε σφόδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα, εἰ ἀλλάζονται ἔθνη θεοῦς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ θεοί, ὁ δὲ λαός μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὄφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄνηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀπ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν, αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσιν, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦτες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'
Γεωργίου Σικελιώτου

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν, ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων τὰς ἰάσεις καθορῶσα, καὶ βλέπε καταράσσοντα τῶν Βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτήρι ἀνάκραζον. Κύριε δόξα σοί.

Ὁ αὐτός Ἀνατολίου

Τῆ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν φαιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα, πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἐλῶν, πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἤλατο, καὶ τὰ νικητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τὸν Σωτήρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β' Γερμανοῦ

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεύμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμόμητον, σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἄδάμας στερρός, λογχευθεὶς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα κύριον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ γὰρ Ἐμμανουήλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν ὡς ἄνθρωπος, παρθενίας δὲ κλειθρα οὗ διέρρηξεν ὡς Θεός, ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν, οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη. Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα. Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἴ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ σεισμοῦ.

Ποίημα Συμεων τοῦ θαυμαστορείτου

Ἦχος β'

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σου φόβῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσσειόνται Κύριε, ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν, ἀλλὰ σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβεραῆς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὧς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτήν.

Φοβερὸς εἶ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν δικαίαν σου ὀργὴν, ἢ τίς σὲ δυσωπήσει, ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθῆ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα Ἄγγελοι, Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν σοὶ βοῶσιν. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶ Κύριε, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς ἀγαθῆ, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πολὺν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν.

Νινευῖται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον, ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν διὰ τοῦ Ἰωνᾶ ἀνάστασιν, ἢ μετάνοια παρακαλεῖ, ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοή λαοῦ σου μετὰ νηπίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα... Τοῦ Ἁγίου Ἦχος πλ. δ' Ἀνατολίου

Ἔχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, ἀοίδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται. Ἔχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περικλυτὸν τοῦτον ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξητήριον, ἔνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρυόμεθα. Φρούρησον πανεύφημε, τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων, πρὸς

Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μῆτερ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Μέγαν εὔρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Ἄθλοφόρε τὰ ἔθνη τροποῦμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἅγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ σεισμοῦ

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ρύσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλούσια τὰ ἐλέη σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως, εὐφημεῖν σὲ θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην, διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα... Ὅμοιον

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον, πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς, διὸ σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δοῦναι τὴν οἰκουμένην, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πάσιν ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον

Ἀδιστάκτω τὴν πίστει ὁ Ἄθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράννων τὰ θράση καταβαλὼν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαυσε, καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβὴν, τὴν τῶν θαυμάτων παροχήν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τοῦ ἀγνωσθέντος, ὃ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Τὸ αὐτό

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σε, χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπτῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τοκὸν σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον

Κάθισμα

Ἦχος γ' Τὴν ὠραιότητα

Τὸν συμπαθέστατον, Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωπούμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ρύσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων, ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα, θραύσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἄγιε, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως ἀεὶ σὲ δοξάζωμεν.

Δόξα... Τὸ αὐτὸ

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσαν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοίς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε, ὅθεν καὶ κραυγάζω σοί, στεναγμῶ τῆς καρδίας μου. Δέξαι μὲ πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοί. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ μὲ πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καὶ νύν...

Ἄγιω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τὴ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάσωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Πᾶσα πνοῆ. Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου

Καὶ νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ ἰδιόμελον

Ἦχος β'

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεύμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον, σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός, λογχευθεὶς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον, τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τοῦ σειсмоῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ' οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς η'. Ὁ Κανὼν τοῦ σειсмоῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὡ Χριστέ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον τάχος. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'
Ὁ Εἰρμὸς

«Ὡς ἐν ἠπείρω πεζευσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῶ ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἄσωμεν».

Ὡς φοβερὰ ἡ ὀργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῇ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν, εὐχαρίστως σὲ διὸ ἀεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων ἀεὶ καθ' ἐκάστην τὴ παντελεῖ, διορθώσει Δέσποτα, ὧς πὲρ φύλλον εὐτελές, διασειεῖς ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοὺς στηρίζων ἡμᾶς.

Ῥύσαι σεισμοῦ βαρυτάτου πάντας ἡμᾶς, καὶ μὴ δώης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσιν κακοῖς σὲ τὸν μακρόθυμον.

Θεοτοκίον

Ἰκετευτικῶς σοὶ βοῶμεν Μήτηρ Θεοῦ, τὰ συνήθη σπλάγγνα σου, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμπαθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ φθορᾶς ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα.

Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ

Θεοφάνους

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον

Τὸν θεῖον, τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ἀναδησάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀστραπαῖς, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, Μάρτυς ἀοίδιμε Δημήτριε.

Ὡς ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέχρις αἵματος, ἠγωνισμένον Μάκαρ καρτερῶς, σταθηράν τε τὴν ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας δεῖξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας, πρὸς γῆν Δημήτριε, μαρτυρικὴ σου λόγχη καθελῶν, θεϊκῆς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν, εἰς τοῦτο Μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Ἀμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἔνωσιν, τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Μύρω νοητῷ προσπλακεῖς, μύρον γίνῃ

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις

Φιλοθέου

Ποίημά ἐστιν οὗτος τοῦ Ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, ὑπόθεσιν ἔχων ἐγκωμίων ὁμοῦ καὶ δεήσεως τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον.

Ὡδὴ α' Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου

Μερίς μου Δημήτριε, καὶ δόξα θεία γεγένησαι, τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, καγὼ τῆς φίλης σου, διὸ δέξαι μου, τὸν ὕμνον στεφηφόρε, κροτοῦντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Ἵπῆλθες Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ στάδιον, ἐλαίῳ ἀλείψας σου, τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν, καινῶ τρόπῳ δέ, πεσῶν νικᾶς γενναῖε, καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ῥευμάτων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δημήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν, καὶ τῷ μύρῳ σου, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποίησον, ἄξιον σκῆνωμα.

Ὡς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυὶδ ὁ θεῖος ἐν Πνευματι, τὴν ἔνωσιν Ἐνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τεεπνὴν, τὰ δὲ μύρα σου, σοφὴ τὴν νέαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον

Φανεῖσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ θείου ἀλάβαστρον, καὶ σκευὸς ἐξάιρετον, τῆς εὐωδίας Χριστοῦ,

ίκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας με.

Καταβασία

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεῦματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τὴ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε Ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Ἡ γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ, ἀλλὰ φεῖσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσείσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νουθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, θείῳ φόβῳ, θέλων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρόν, καὶ σεισμοὺς βαρυτάτους, καὶ πληγὰς ἀνηκέστους, ἀμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεόν, μετανοίας, τρόποις ἐκμειλίζωμεν.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη οὔσα ἀγαθή, τὸν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ σεισμοῦ, ρύσθηται πάντας ὀργῆς, Θεοτόκε, ἄχραντε δεόμεθα.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανῶν

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί

Λελόγισται παρ' οὐδέν, τὸ τῶν τυράννων παρὰ σοὶ πρόσταγμα, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γάρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτοειδής, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ γέγονας, θείῳ φωτὶ λάμπουσα. Μάρτυς Ἀθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον

Ἰώμενος τὴν μορφὴν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μεῖνας ὅπερ ἦν ὁ φιλόανθρωπος.

Δεύτερος Κανῶν

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρύτων, Βαπτίσματι θείῳ καθαρθεὶς αἷματι, δὲ λουσάμενος, μαρτυρικῶ Δημήτριε, κράσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας Κυρίου ποταμὸς, τέρπει λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν, ὡς θεία δὲ σκηνώματα, καθαγιάζεις τὰ σύμπαντα.

Ἡ πόλις σου Μάρτυς ὧς πὲρ κρήνη, ναμάτων ὀρᾶται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σου, ποταμηδὸν προχέουσα, θαλάσσας τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε ρεύσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέλεσι, μύρου πηγὴν ἐξέχεε, τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σὲ σκῆνωμα.

Θεοτοκίον

Ἴδου ἡ Παρθένος ἀνακράζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ. Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδοὺ καλὸς ὠραῖός τε, εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν

στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεία δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λογον

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις κατὰ, πλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλῶν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση, καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας. ὄθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἔτερον τοῦ Ἁγίου

Βασιλεῖ τῶν αἰώνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας Ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας, διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ ἀθλήσας στερρότατα, ὄθεν καὶ τὴ λόγῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοί, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Τοῦ Σεισμοῦ

Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιланθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστούμέν σοί, παιδευθέντες ἐκκλίνειν, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἄλλ' ἐπιβλέψας οἰκτεῖρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα».

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλόμενος, ἐδρασμῷ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαίς, τοῦ δολίου πολεμητόρος.

Τῇ θεία νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα, τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Οὐδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τὴ Κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε εὐσυμπάθητε, ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον

Ναὸν σὲ Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἁγίῳ ναῷ σου χεῖρας οἰκτρὰς, αἶρομεν εἰς δέησιν, ἴδε τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν

Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα

Νενικηκοτα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, Θεώμενος Λόγος, δόξῃ, ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμη τὴ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς λειμῶνας ἔφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἔνθα νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε. Δοξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικὸν διάδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἴληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστῃ σου. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὡς τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μήτηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνη ἠξιώθης, τοῦτον γὰρ γεννήσασα,

τὸν κοσμον ἐφώτισας, τῆς θεογνωσίας τὴ χάριτι.

Δεύτερος Κανὼν

Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Ἵριμον ὡς βότρυον σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, Μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς, τὸ καταρρεύσαν γλεῦκος δέ, μύρου θείαν βρύσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκηνήν, σοῦ ἐν μεσημβρία κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεβόα τῷ Χριστῷ, εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μύρων σου, μυρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ῥεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν ἰαμάτων σου ῥεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου, καὶ παθῶν τοὺς ποταμούς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σου τοῖς ῥευμασι δέομαι.

Θεοτοκίον

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανῶς. Ποῦ ποτε ποιμαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κράζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ υἱῷ, ἡ ὁσμὴ γὰρ τῶν μύρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἴλκυσεν.

Καταβασία

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος».

Καὶ σὺ καρδία σείσθητι νῦν, βλέπουσα Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόησον. Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ παῦσον τὴν δικαίαν ὀργὴν σου εὐσπλαγχνε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν πὲρ τῷ σῶ, αἵματι ἐκτήσω Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν, ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῷ φοβερῷ, χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Ὁδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὀρθάς, γνώμη ὑπεκκλίνοντες στρεβλή, εἰς ἀγανάκτησιν τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησικακόν, ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον

Νῦν βοηθείας ἤλθεν καιρός, νῦν καταλλαγῆς χρεῖα Ἀγνή, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Πῦρ πόθου θεϊκοῦ, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος, πῦρ ἔσβεσας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων μανίας, ἀοίδιμε Δημήτριε.

Ῥυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δημήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οἱ πίστει πρὸς τὸ σόν, ἐπειγόμενοι τέμενος, Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, συντόμως ἀπαλλάττονται.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, σὸς γίνεται θεομῆτορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, Υἱὸς σοὶ ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ὁ μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵμασι, ἰδρώτας κεράσας τῶν ἀγώνων, μύρον τὸ θεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος καλῶς, ἐπήσας τὸ φάρμακον, εἰς ψυχῶν καινὴν κάθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δημήτριε, ὡς πὲρ ἀντιδότω δραστηρίῳ, μύρω καθαίρεις τῷ ἐκ τοῦ τάφου σου, ἰὸν ἀποπλύνων νοητόν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μυρον σου Δημήτριε, πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλυζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πίστει προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ διῶκον τοὺς δαίμονας.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας εἴργασται, ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύρου, ὅθεν Παρθένε Ἁγίων θεῶν ψυχαί, ὀπίσω σου ἔδραμον θερμῶς. Εἶ καλὴ βοῶσαί σοί, εἶ καλὴ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τοῦ σεισμοῦ

ᾠδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοί. Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσωπεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς θερμὴν, κινουμένην παράκλησιν, δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σου ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Νῦν ἔγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ οὐδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμπτώμασιν χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας, εὐχαρίστως διὸ σὲ μεγαλύνομεν.

Προστάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ σαλεύεσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως, καὶ τῷ φόβῳ σου Λόγε στηριζώμεθα.

Θεοτοκίον

Ἁγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν λαὸν οἰκτείρησον, καὶ μητρικαῖς πρεσβείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, μεταποίησον τάχος δυσωπούμέν σε.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν

Θύσω σοί, μετα φωνῆς

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμάτων πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Λύσόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων πρεσβείαις σου, ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρτυς, παρρησίαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ γενοῦ μοί, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον

Ἄσπιλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ὡς καθαρώτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ θεομητορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου Λόγον ἐσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανὼν

Τὴν θεῖαν ταύτην

Λουτρὸν τοῦ θεοῦ Βαπτίσματος, λουσάμενος ἐχρίσθης Ἀοίδιμε, μύρω τοῦ Πνεύματος. ὃ τηρηθὲν σοὶ ἀμόλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ἀνάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχὴ τοῦ Δημητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος, οἶκον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καινὰ Δημήτριε κράζει σοί, νυμφίος ὁ Χριστὸς τὰ τελούμενα, ὁ χειμῶν λέλυται, δεῦρο, τὸ ρόδον ἐξήνθησεν, εἰς τὴν ὄσμην ὡς φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Ἐγὼ φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίε σπεύδω ὀπίσω σου, ὄσμη γὰρ μύρων σου, πάντων τῶν μύρων ὑπέρεκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἶμα μύρον εἰργάσατο.

Θεοτοκίον

Θανάτω θάνατος λέλυται, ζωὴ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων λυθέντων τῶν φύσεων. Μαρτύρων δὲ τὸ αἶμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον αὐτόμελον

Ἦχος β'

Τοῖς τῶν ἰαμάτων σου ρεῖθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δοὺς σοὶ τὸ κράτος ἀήτητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σου ἄτρωτον, αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος

Τύτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα τιμῶμεν, ἐν ὠδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβοῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστῃ τῆς οἰκουμένης. Ῥύσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης φιλόανθρωπε, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον

Τῆ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου,
- Ζηλοῦντα πλευρὰς λογχονύκτου σῆς πάθος.
- Εἰκοστὴ μελίαι Δημήτριον ἕκτη ἀνεῖλον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ἀρτεμίδωρος, ὃ τέλους ψῆφος ξίφος,
- Σύναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ξίφος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ἡ Ἁγία Μάρτυς Λεπτίνα κατὰ γῆς συρομένη, τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐν γῆ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβοφρόνων,
- Ἀφῆκεν εἰς γῆν Λεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γλύκων ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Εἶφει προτεῖνας Μάρτυς ἀχχένα Γλύκων,
- Σπονδὴν γλυκεῖαν αἶμά σου Χριστῷ χέεις.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικώδους σεισμοῦ.

Στίχοι

- Ἐσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὐθις γῆν Λόγε.
- Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτὸς ἐστὶ τὸ πλεόν.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρημὸς

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὁσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον

πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἵπερύμνητος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἐθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῶ καὶ κλόνω φοβερῶ, τῆς γῆς, ἀλλ' ἐφόβησας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμψωμεν, καὶ δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δεσπότην, εὐρωμεν Χριστόν, ἐκτρίψαι σεισμῶ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἀμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Οἴμοι! κράζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, καὶ παυσώμεθα τοῦ λοιποῦ, ποιεῖν τὸ πονηρὸν, ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στηρίζαι θέλων ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Νεῦσον ἄχραντε, σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου, ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ, καὶ θυμῶ μεγάλῳ καὶ φορικτῶ, τῆς νῦν ἐπελθούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, ἀμαρτημάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος

Ἐν τῇ καμίνῳ

Λελαμπρυσμένος, τῇ θεῖα δόξῃ καὶ τῇ χάριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, λάμπεις φωτοειδῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγάζοντας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῶ αἵματι, ἔχων ἀντὶ σκῆπτρου Ἐνδοξε τὸν Σταυρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις νῦν, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τοὺς τιμώντάς σε τὴν παναληθῆ, Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανῶν δεύτερος

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἵερουργήσας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός, πλευρὰν δὲ λελόγχευσαι, τοῦτον μιμούμενος, ὅθεν δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν κατάλληλον, μύρον ἄλλοις δεδειχῶς σε.

Σεσωμάτῳται τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς ὁ κυριος, διὰ φιλίαν βροτῶν, αὐτὸν δὲ Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται, μύρω καινῷ χρισάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει μυρα.

Μύρω χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δουλείας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικράς, ἀλλ' αὐθις δεδούλωμαι, αἰσχίσταις πράξεσιν, ἐλευθέρωσον, αἰσχρὰς δουλείας Ἁγίε, σοῦ τῷ μύρω καταχρίσας.

Θεοτοκίον

Ἐκλεξάμενος νυμφίος ὁ ὥραϊος σε, Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, Δεῦρο Νύμφη μου, ἀπὸ Λιβάνου λέγων σοί, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μῆτερ.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ἵπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἅπαντα γὰρ δράς, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλόανθρωπε, ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ ἀπελπισμῶ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσαγανακτοῦντα, ὀρῶντες καθ' ἡμῶν σε.

Ἀνατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα, πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες. Χριστέ, τὸν θυμὸν σου ἀπόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλόανθρωπος ὑπάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων. Ἱεραρχῶν, ἅγιος χορός, ἱκετεύει σὲ Δέσποτα. Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ὁ γινώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καὶ εὐόλισθον πάντη καὶ ἀδιόρθωτον, ἄνες τὴν ὀργήν, καὶ τὸν τάραχον κόπασον, καὶ τῷ σῶ ἔλεει, οἰκτείρησον τὸν κοσμον.

Θεοτοκίον

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτήρα, ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου Κανὼν πρῶτος

Χείρας ἐκπετάσας

Ἡμαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἔνδοξε, καὶ τὰ παλαιίσματα, τὴν ἀκαθαίρετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ νικηφόρος γεγωνῶς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εὐκλειαν ἔσχες Δημήτριε, λουτρὸν λουσάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις οὐ μολύνεται, ἀμαρτημάτων προσβολαῖς, λόγῃ νυττόμενος, καὶ κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἡ τῶν θαυμασίων πληθὺς, τὴν ὑπὲρ νοῦν δωρεάν, ἦν σου παρέσχε. Χριστὸς τοῖς πάσιν Ἐνδοξε δεικνυσι, καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν ὑπὲρ λόγον σοὶ σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς βοῶσι. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τὴν μόνην ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς, Παρθενομήτορα, καὶ Θεοτόκον Ἀγνὴν ὑμνολογήσωμεν, αὐτὴ γάρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσαντα, ὃ βοῶμεν. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν κυριον.

Κανὼν δεύτερος

Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ἐψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σοῦ ὃ λάρυγξ ἐμελέτησε, στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα, τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἱ σιαγόνες σου, φιάλαι, διὰ τοῦτο Χριστὸς σε, μύρου θεοῦ κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ῥημάτων ἰσχύν σου Στεφηφόρε, ὡς βέλη τοῦ δυνατοῦ ὃ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνὰ χεῖράς σου, πορρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευρὰν ἀνώρυξεν, μυρίῳ δόρατι, ἢ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσας, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ὁ μέγας φρουρὸς θεσσαλονίκης, ὃ ρύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὃ ἐξαίρετος, πρόμαχος ὃ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλὴν ἀυξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευρὰν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρωστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδείαις σου, τὴν πατρικὴν οἰκίαν μοί, ἦν πὲρ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων, οἷς ἡμᾶς συνάπτοις, ὑμνούντάς σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον

Ὅλβον σὲ κοινόν, ὃ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ σὲ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοὶ προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιοῦσα.

Καταβασία

Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὃ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ

ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ σεισμοῦ ᾿Ωδὴ θ' ᾿Ο Εἰρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Ἴδου οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβερῶς ἡ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται, νουθετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν σαλεύει, λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἐαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ὁρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιὰ ῥοπή ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου, ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθης, εὐχαριστούμέν σοί, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνε φιλάθρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρὰς ἀλώσεως, καὶ ἔθνικῆς Χριστὲ ἐπίδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ρύσαι τὴν πόλιν σου, ἅπασάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε.

Ἡ γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στενάζουσα, τί μὲ κακοῖς μιαίνετε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμὲ μαστίζει, λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης φθορὰς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότης τὴν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου Κανὼν πρῶτος

Λίθος ἀχειρότητος

Ῥῆξον τὰ δεσμὰ τῶν πταισμάτων, τῶν σὲ ὑμνοῦντων Ἀθλοφόρε, παῦσον τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, τὸν σάλον λύσον τὸν τῶν αἰρέσεων, τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν καταιγίδα ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἴθυνον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιμνην, στεφανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον

Ὡς ρίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σὲ Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν, σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῶν ἔβλυσας.

Κανὼν δεύτερος

Ἄπας γηγενῆς

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμάζουσι, τὸ σὸν Δημήτριε, τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν, καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰκόνα βέλτιστε, λαμπρῶς ἀπέιληφας, τὸ δὲ σῶμα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμπρὸς μύρω κέχρισαι.

Ἴνα τὴν στολὴν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἣν ἐξεδύσατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδὰμ τὸν νέον καλῶς ἐνδέδυσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον χαίρων ἀπέριψας, διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ στέμμασι, βασιλεία λαμπρὰ σοὶ μνηστεύεται.

Νοὺς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμᾶς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἃς πὲρ ἀπέιληφας, συμβασιλεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε, τὸ δὲ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον σῆς κόνεως.

Ἦν πὲρ Ἀθλητά, Χριστὸς ἐξηγόρασε, ποιμνην τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σύ, καὶ νόμοις αἵμασί τε συνέστησας, ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας, ἄτρωτον συντήρησον,

χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον

Ὑμνος εὐτελεῖς, δεήσεις τε προσδεξαι τὰς ἡμῶν Δέσποινα, λύσον συμφορῶν πικρῶν, ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε, τῆς Ἐκκλησίας κοίμισον, Ἀγνή τὸν κλύδωνα τῶν Βαρβάρων, σκόρπισον τὰς φάλαγγας, καὶ μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτὲ τοῦ Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θεία, τὸν γενναῖον κρατούνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει, οὕτω καμέ, ταῖς εὐχαίς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, Κατὰ δαιμόνων πάντοτε, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωπούσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ὅπως εὖρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρα ἀνάγκης, γένος βροτῶν, ἀπειλῆς σεισμοῦ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε ἐξαίρουσα, μητρικαῖς σου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ.α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένου, συμπαθοῦς ἐπισκέψεως. καὶ ρύσαι κεκακωμένους, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καὶ δεινῆς μανίας τῆς αἰρέσεως, ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι, καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν, παῦσον τὴν ζάλην καὶ σβέσον, τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, τὰς ἐλεπόλεις τῶν ἐχθρῶν μὴ πτοοῦμενον, ἐδόθης τὰς τῶν βαρβάρων, ἐπιδρομὰς καταργῶν, καὶ πασῶν τῶν νόσων τὰ συμπτώματα, κρητὶς ἀκατάβλητος, καὶ θεμέλιος ἄρρηκτος, καὶ πολιοῦχος, οἰκιστὴς καὶ ὑπέρμαχος, ἐχρημάτισας, τὴν σὴ πόλει Δημήτριε, ἦν καὶ νῦν παμμακάριστε, δεινῶς κινδυνεύουσαν, καὶ τρυχομένην ἀθλίως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβῶν, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται, ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου, καὶ μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφὴν ἀξίως ἐκκληρώσαντο, ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καὶ τὴ μιμήσει, τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενος, καὶ καυχώμενος, τὴ τῆς λόγχης ἰσότητι, αἴτησαι ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τιμώντάς σε, τῶν παθημάτων ῥυσθῆναι, καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Τὸν λόγχαις κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευρὰς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τὴ λόγχη, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτὴρ, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας νάματα, Δημήτριον τιμῶμεν, τὸν σοφώτατον ἐν διδαχαῖς, καὶ στεφανίτην ἐν Μάρτυσι, τὸν δι' αἵματος τελέσαντα, τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καὶ θαύμασιν ἐκλάμπαντα πάση τῇ οἰκουμένη, τὸν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ συμπαθῆ φιλόπτωχον, τὸν ἐν πολλοῖς καὶ πολλαῖς κινδύνοις χαλεποῖς, τῶν Θεσσαλονικέων προϊστάμενον, οὗ καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην γεραίροντες, δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐνεργοῦντα δι' αὐτοῦ πᾶσι τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοί. Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, και Απόλυσις.

Δίδεται και ἅγιον Μύρον ἐκ τοῦ Ἁγίου, ψαλλομένων τῶν ἰδιομέλων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, και ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου ἢ γ' και ς' Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Τιμόθεον β'
Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...

Εὐαγγέλια δύο

Εἰς μὲν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου τὸ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους...

Εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ σεισμοῦ τὸ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνω, ἐμβάντι τῷ Ἰησοῦ εἰς πλοῖον...

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.